

Manden i Trangstilfælde skal sørge for Konen, og at ligeledes Konen i Trangstilfælde skal sørge for Manden. Udenfor Trangstilfælde er der hverken bestemt det Ene eller det Andet. Derfor have vi foreslaaet Forandringen i § 2. Med Hensyn til § 7 gjælder noget Egenende. § 7 indeholder to Punkturner, hvoraf kun det sidste vedkommer Fattigvæsenet, medens det første indeholder en familieretlig Regel, som ikke staar i nogenformelst Forbindelse med Fattigvæsenet, men er dette ganske ligegyldig, den familieretlige Regel nemlig, at ved Ægtefæltets endelige Ophævelse ved Døds eller Skilsmissebevilgning kan Enhver af Ægtefællerne fordrø, at den Anden skal overtage indtil Halvdelen af Forsørgelsen af de fælles Børn. Det er en Regel, som kun bestemmer, hvad den ene Ægtefælle kan forlange overfor den anden; men hvad der skal gjælde overfor Fattigvæsenet; og hvad der overfor det bør siges, er egentlig kun hvad der staar i det andet Punktum, nemlig, at naar nogen af Ægtefællerne bliver ude af Stand til at fyldestgøre sin Forsørgelsespligt, eller naar Forpligtelsen af anden Grund ikke kan gjøres gjældende mod ham eller hende, gaar den helt over paa den anden Ægtefælle. Dette altsaa, at de overfor Fattigvæsenet Begge ere solidarisk forpligtede til at forsørge Børnene, bør efter vort Skjøn siges i Fattigloven, medens den anden Regel hører til de familieretlige Regler, der ingen Interesse have for Fattigvæsenet. Det er derfor ganske stemmende med vort Princip, at vi have foreslaaet Forandringen i §§ 2 og 7, og vi have paa den anden Side ikke, som den ærede Justitsminister igaar gjorde gjældende, medtaget Noget, som efter vort Princip ikke behøvede at medtages. De Regler, der indeholdes i de Paragrafer, som efter vort Forslag skulle træde i Stedet for Lovforslagets §§ 3 og 4, ere Regler, som i højeste Grad vedkomme Fattigvæsenet. For Fattigvæsenets Skyld maa det vides, om Stedsfaderen er forpligtet til at forsørge sine Stedbørn eller ei. Er han ikke dertil forpligtet, saa følger deraf, at naar de komme i Trang, og Fattigvæsenet maa træde til, kan det Intet forlange af ham. Er han derimod forpligtet til at forsørge dem, har Fattigvæsenet Ret til at forlange, at han skal refundere det de deraf flydende Omkostninger. Altsaa, det hele Spørgsmaal om det Omfang, hvori den, der ægter en Person, der har Børn, ægte eller uægte Børn, har Forsørgelsespligt overfor disse Børn, er et Spørgsmaal, der vedkommer Fattigvæsenet, og derfor have vi taget det under Loven; thi efter vor Formening — og det er ogsaa Lovforslagets Mening — er det et af de familieretlige Spørgsmaal, der vedkomme Fattigvæsenet. Ved at drage det ind under Loven have vi ikke gjort noget Nyt, thi det er kun det Samme, som Lovgivningen altid har gjort her i Landet. Vi have ingen Lovregel herom noget Sted undtagen i Fattiglovene. Den sidste Regel er givet i Forordningen af 24de Sa-

nuar 1844 § 9, hvilken Forordning ogsaa nærmest angaar Forsørgelsesvæsenet. Vi have saaledes ikke fraveget vort eget Princip ved at stille vore Ændringsforslag til §§ 3 og 4. Heller ikke have vi fraveget det ved det Forslag, vi have stillet til § 5. Det der omhandlede Spørgsmaal er ligeledes et Spørgsmaal, som ligefrem vedkommer Fattigvæsenet, et Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket Omfanget af Fattigvæsenets Ret og Forpligtelse ikke kan afgjøres undtagen paa Grundlaget af den familieretlige Ret og Forpligtelse, hvorom man altsaa har Anledning til at udtale sig i Fattigloven, naar der ikke i Øvrigt i Lovgivningen foreligger Tilstrækkeligt derom. Derfor indeholder vort Forslag til § 5 ikke Andet, end hvad vi ifølge vort eget Princip maa tage med i denne Lov, og heller ikke indeholder dette Forslag Noget, forekommer det i det Mindste mig, der kan være utydeligt. Paragrafen omhandler jo de Tilfælde, hvoraf jeg i mit Foredrag igaar nævnte et, dette nemlig, at en Mand gifter sig med et Fruentimmet, som har uægte Børn, hvis Fader fraaer Alimentsbidrag til dem. Jeg nævnte det Exempel igaar, fordi det just faldt mig ind i Dieblisset; men jeg kunde ligesaa godt have nævnt et andet, som vilde indeholde Svær paa, hvad der blev nævnt af den ærede Justitsminister. Jeg kunde have nævnt det Exempel, at en Mand gifter sig med en frafklit Kone, som ved Skilsmissen fra sin første Mand har truffet visse Overenskomster, blandt hvilke der kan være en — og det vil vel som oftest være Tilfældet — om, at han skal yde hende aarlige Understøttelsesbidrag til de Børn, hun beholder. Naar hun nu gifter sig igjen, indbringer hun i det nye Ægtefælt de Børn, hun beholder. Det er da, forekommer det mig, saa klart som Dagen, at det ikke kan være Meningen, at derfor den første Mand's Forpligtelse til at yde Underholdningsbidrag til Børnene skal ophøre; tværtimod maa Meningen jo være, at denne Forpligtelse skal vedblive under det nye Ægtefælt, og Underholdningsbidraget maa hendes nye Mand kunne indkræve paa hendes Vegne. Det er dette Sidste, som der er Trang til udtrykkelig at udtale, og det er Grunden til vort Forslag; thi naar man læser Regjeringens Forslag, faar man det Indtryk — jeg vil ikke sige, at jeg havde det; thi jeg antog det ikke for muligt, at det kunde fortaas saaledes, men flere af Udvalgets Medlemmer antog det ved at læse Regjeringens Forslagets § 5, hvor der udtrykkelig staar, at den virkelige Faders eller Moders Forpligtelse kun træder i Virksomhed, naar hin paa Ægtefælt grundede Forpligtelse ophører — faar man det Indtryk, at den virkelige Fader eller Moder, naar Ægtefæltet blev indgaaet, skulde kunne sige: Det er godt, nu hører jeg op at betale; min Forpligtelse ophører og skal først træde i Kraft igjen, naar Ægtefæltet ophører. Det er aabenbart ikke Meningen, og derfor have vi anset det for rigtigst i denne Paragraf at til-